

— Не ми трѣбва менѣ вашето дружество! — сопнато отсѣче ковачътъ.

— Какъ не ти трѣбва? А кой ти дава работа? Не е ли дружеството? Защото селото и дружеството — туй е все едно.

Ковачътъ отново се засмѣ.

— Бай Нейко, виждашъ ли туй? — каза той и показва чука си. — Туй е всичкото. Азъ съмъ и дружество, и прѣдседателъ. . . и кметъ. Я ми кажи: има ли кола, плугъ, машина, брадва и каквото щешъ друго, да не е дохождало въ дюкяна ми, да не е минало прѣзъ ржката ми? Канцеларията на дружеството е тука.

Той погледна къмъ полето. На самия хоризонтъ се чернѣеха нѣколко плуга. Ковачътъ ги посочи съ ржка и добави:

— Виждашъ ли ги? Прѣди да идатъ тамъ, при мене дохождатъ. Азъ подписвамъ, удрямъ имъ печата и ги пращамъ да работятъ!

Ковачътъ приказваше, но не забравяше и работата си. Той извади отъ огнището друго зачервено желѣзо. Заработиха отново чуковетъ. Едри искри захвърчаха на всички страни и прогониха Нейка чакъ до вратата. Той погледа, погледа отъ тамъ, не каза нищо и излѣзе.

Кръчмата на Къня бѣше наблизю. Отвѣнъ на пейката бѣше седналъ дѣдо Недко, отпустнатъ и като че задрѣмалъ. Нейко сви вѣжди и се намръщи: ковачътъ пиеше, но бѣше способенъ и работенъ човѣкъ. А тоя? — Лѣнивецъ и готованъ. Отъ него можеха да се очакватъ само пакости и развратъ. Не веднажъ Нейко бѣше се опитвалъ да го вразуми и убѣди въ голѣмата врѣда отъ пиянството. Иконописецътъ не разбираше. Тоя пѣтъ той рѣши да бжде строгъ и много-много да не се разправя:

— Виждашъ ли врѣмето, дѣдо Недко? Лѣто. Цѣлъ свѣтъ работи. А ти?